

**EGY MEG NEM ÍRT REGÉNY
A „CIMFESTŐ”**

Évekig derültem a reklámtáblán, ami az utamba eső egyik kerítésen díszelgett. Jó kis címfestő lehet, aki ilyen helyesírási hibával hirdeti magát!

Tanítom a retorikát, az esszéírás rejtelseit, és persze, a jó cím titkát: rövid és figyelem felkeltő. Nem könnyű egyik sem. De kezdik kapiskálni. Haza jövök, pihentetésképp, a két műszak között netezek, megnézem, mi van a világban. Nem sok jó, de ez persze szubjektív. Ha az újságcikkek címéből, címfestéséből indul ki az ember, hajlamos lesz a világvége hangulatra. Itthon? TohuvávoHU. Az újságok (ideológiai irányultságtól függetlenül) versenyt futnak a kattintásokért, korunk emberének nincs ideje hosszú fejtegetéseket olvasni, ezért a cím a szokásosnál is feljebb értékelődött.

Viszonylag tájékozott vagyok, kelet-európai, humán értelmiségi létem ellenére elég nyitott és racionális, már ritkán vetődöm árnyékra: értsd, ritkán kattintok címre, hogy aztán rájőjjek a cikk olvastán, hogy a cím nem igaz, vagy egyáltalán nem arról szól az írás. Mindegy, a kattintás számít. Tehát, legyen a cím provokatív, nem baj, ha hazudik. De az a néhány kattintás is számít. Bosszant, lopja az időmet, és kollaboránssá tesz hol egyik, hol másik oldalon – gondolatban.

Ömlik minden oldalról a Kazinczy-díjasok epéje, komplexusa, és ami legjobban bosszant, a pánikkeltés. Engem persze, már nem zavar. Eredendő sztoicizmusom és öregségem megvéd, néha úgy hívjuk: „Az írástudók felelőssége.” Mert barátaim, lehet szidni a tanárokat, a

politikusokat, az orvosokat, és lehet nemzethalált vizionálni minden oldalon...hajrá!...

aztán az a gyerek, aki a felnőtt nyilvánosság aktív vagy passzív befogadója...ezek után legyen: „árnyaltan gondolkodó”, a „kritikus gondolkodásra képes”, „jól szocializált”, „az egyetemes és nemzeti értékekre fogékony”, bla-bla-bla. (Nem bla-bla, de már lassan unalmas közhely vagy szitokszó lesz itt minden.)

Szóval, „cimfestő” honfitársaim: van egy rossz hírem. Az ő testi-lelki egészségükért már nemcsak a szülők és tanárok, hanem mindannyian felelősök vagyunk. Jelentős részünk egyelőre nem alkalmas a feladatra. Na, hogy tetszik ez a mondat? Jó cím lenne? Nyugalom, nem írom meg. Mert nem igaz.

A diákjaimnak szoktam mondani: „Azért, mert valami, mondjuk, gondolat megfogon az agyban, még nem kell azonnal kinyitni a szánkat, vagy leütni a billentyűt.” Persze, lehet. Semmit sem „kell”. Lehet. Azért én meggondolnám. Az ön gyereke is olvashatja. Aztán ne csodálkozzon, ha depressziós lesz. De erről már inkább beszélgessen el vele. Például arról, miért nem olvas, hanem instázik inkább. Képeket kattint. „Csak semmi szöveg.”